

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IX. Photinus hæreticus à synodo Sardicensi damnatus, Constantij Imperatoris auctoritatem imploravit, ut causam suam retractari obtineret. quod impetratum est, felici eventu pro veritate fidei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Nam cum occidentalibus obrulissent consensuros se ut ex utroque Concilio Legati in Ægyptum mittantur ad noscenda Athanasij crimina, eam conditionem addunt, consentire se damnationi suæ, si calumniam ei impositam fuisse constiterit, ac præterea ut ipsis præcludatur omnis via implorandi præsidium Imperatorum, aut Concilij, vel etiam cujuscumque Episcopi. Petunt tamen ut si aliter evenerit, eadem conditione teneantur Athanasij fautores. Si falsa, inquit, inventa fuerint que Concilio nuntiavimus, ipsi damnemur, nec Imperatoribus, nec Concilio, nec cuiquam Episcopo conqueramur.

IX. Secundum exemplum extat apud Epiphanium Scribit enim in hæresi lxxi. (quæ est Photinianorum) Photinum à Synodo Sardicensi damnatum velut novæ hæreseos auctorem, Constantij Imperatoris auctoritatem implorasse, ut causam suam retractari obtineret, & ut ostenderet iniquo se iudicio fuisse depositum. Constantius itaque octo Comites, id est, Consiliarios suos delegavit, qui unâ cum Concilio orientalium, quod anno cccLVII. congregatum est in urbe Sirmiensi, causam ejus judicarent, susceptâ à Basilio Episcopo Ancyrano curâ convincendi impietatis & hæreseos propositiones Photini. Hujus porro delegationis adeo felix eventus fuit ut damnatio hujus hæretici illic confirmata fuerit, cujus acta ad Imperatorem missa sunt; quæ item authentica secum detulit Basilius, & Comites item qui iudicio intererant.

X. Tertium exemplum subministrat Socrates; qui libro II. cap. xxxix. scribit Imperatorem Constantium, quomodo anno cccLIX. Concilium orientalium apud Seleuciam congregasset, diversas ad eos literas scripsisse; cum in istis præciperet ut primum de causa fidei tractaretur, in aliis verò juberet ut causæ Episcoporum ante omnia judicarentur. At quod in capite sequenti ait Socrates, de Cyrillo Hierosolymorum Episcopo loquens, nullum dubitandi locum relinquit. Fuerat is depositus ab Acacio Episcopo Casareæ Metropolitanæ suo in synodo provincie Palaestina; à qua provocavit ad majus Concilium, oblato iudicibus libello appellationis. Annotat Socrates, primum omnium Cyrillum contra consuetudinem & canonem ecclesiasticum appellationem usurpasse ad eum morem qui in foro obtinet: τοῦτο μὲν ἐν, μένος καὶ πρῶτος καὶ τὸ σύνθετος τῶν κανόνων ἐκκλησιαστικῶν Κύριλλος ἐπίσκοπος, ἐκκλησίᾳ ὡς ἐν δημοσίᾳ δικαστηρίῳ χρῆσασθαι μένος. Unde colligere possumus nondum receptam ea ætate fuisse appellationem à minori synodo ad majorem, neque à provinciali ad

patriarchalem. Nam Concilium Antiochenum, quod novemdecim ante annis celebratum fuerat quàm Seleucientem haberetur, non tribuebat facultatem appellandi ab una synodo ad aliam. Unica ei mens fuit præscribere quandam deposito liceret Principis rescriptum ad majus Concilium impetrare ad obtinendam revisionem, quæ primos iudices non vetabat secundo iudicio interesse. Nihilominus Cyrillus simpliciter appellavit ad majus Concilium; appellationemque suam primis iudicibus denuntiavit, cum mos postulare videretur ut rescriptum Principis impetraret. Expostulatio itaque adversus eum facta ei prorsus similis est quæ adversus eum fieret quem Parlamenti consultum damnasset, si is scripto provocaret, iudicibusque appellationem suam denuntiaret; qui potius sibi providere deberet impetratis literis Cancellariæ, quas vocant, & proposita erroris exceptione. At Cyrillus ultra progressus est. Nam præter innovationem ab eo introductam, rescriptum quoque Constantij obtinuit secundum morem; quo causa eadem retractari iussa in Concilio Seleucienti, cujus auctoritate restitutus est Cyrillus. Hunc autem Socratis locum ea de causa accuratius explicare placuit, quod vir eruditissimus ejus sensum non bene ceperit, ut neque canonis Antiocheni.

XI. Quartum exemplum peti potest ex damnatione sancti Ioannis Chrysolomi: qui cum in synodo ad Quercum, suburbium id est Chalcedonis, depositus fuisset à Theophilo Episcopo Alexandrino, in exilium actus est ab Imperatore, revocatus tamen ab eo paulò post. At is, tamen revocatus fuisset, ægrè ferens iudicium adversum se latum, tamen nullitibus plenum & erroribus, Arcadij Augusti præsidium expetiit, rogans ut synodum congregaret, in qua omnes accusationes de integro judicarentur: *Max obsecrabamus Christianissimum Regem ut Concilium ageret, quo facta hæc justificarentur*, ut ipse ait in epistola ad Innocentium. Et Concilium quidem illud convocatum est, sed infelici eventu quoad causam magni hujus viri.

XII. Præter ea argumenta, validum quoque testimonium ad probandam veterem illam Principum auctoritatem sumi potest ex lege quæ prohibuit ne deinceps hic mos usurparetur. Ea extat in Codice Theodosiano: ubi Imp. Arcadius & Honorius edicunt ut Episcopi depositi in synodo collegarum suorum pellantur in exilium, si quid adversus sententiam in illos latam aut contra